

ризка, заловилъ се за работа. Взелъ четката, натопилъ я въ червената боя и почналъ да зацапва черното число. Той слагалъ боята безъ смѣтка.

Сутринята Любко засмѣнъ отишълъ при до машинитѣ си, които правили закуска.

— Мамо, защо нѣма сладки? Днесъ на ли е празникъ?

Сашко, като погледналъ Любка, изсмѣлъ се така силно, че още малко и чашата щѣла да падне отъ рѣцѣтъ му.

Всички почнали да се смѣятъ и какъвъ смѣхъ, едва се одържали! . . .

Любко стоялъ замисленъ и не разбиралъ защо се смѣли.

— Ха, ха, ха! У тебе! . . . ха, ха, ха . . . и на носѣтъ ти има празникъ! — извикалъ Сашко и се задавилъ отъ смѣхъ.

Всички по-силно се засмѣли.

— И на ушитѣ и на челото има празници! Ха, ха, ха... смѣяла се Танка.

Отишли при огледалото. Любко се погледналъ и не можалъ да се познае. Цѣлото му лице било оплескано съ червена боя. Той почналъ да се трие съ прѣститѣ си, но и тѣ били оцапани.

Слѣдъ малко Сашко донесълъ календарѣтъ, четката и боята. Всички почнали отново да се смѣятъ.

Любко засраменъ отишълъ да се мие. „Не, нѣма вече да правя празници“!

